

Després de vuit anys –en dues etapes diferents– com a director de l'ABC, José Antonio Zarzalejos va ser destituït del càrrec el mes de febrer. S'havia negat a secundar les teories conspiratòries de l'11-M i va apostar pel sector més moderat del PP, convertint-se en objecte de les ires de Jiménez Losantos i el diari va acusar les crítiques amb una baixada de vendes. Allunyat de les redaccions, aquest periodista basc rep CAPÇALERA sense pèls a la llengua. En aquesta entrevista detalla les traïcions, les pressions polítiques i les estratègies empresarials del grup Vocento que precipitaren la seva destitució.

“Ningú m’ha pressionat mai tant com Esperanza Aguirre”

Text i Fotos: Jordi Rovira

Ja han passat vuit mesos des que va finalitzar la segona etapa com a director de l'ABC. En el seu nou projecte professional com a vicepresident executiu de la consultoria Llorente & Cuenca, es troba més relaxat, més tranquil?

És una altra vida, un ritme diferent. Ara en lloc d'anar a cinc mil revolucions vaig a dos mil. Sóc en el món de la comunicació, però amb un diapasó més baix. I això em permet complementar amb més lectures de llibres, i fins i tot elaborar un llibre que tinc en una fase purament preparatòria, de documentació.

I de què tracta?

És un assaig sobre el poder de la dreta espanyola que aborda quatre blocs (el poder de l'Església, dels mitjans de comunicació, de l'empresariat i de la política). Sobre el poder de l'Església haig d'indagar en la seva trajectòria des de principis del segle passat fins al present, particularment en l'època prèvia a la República. En el cas de l'empresariat i els mitjans és diferent perquè és més actual i no m'haig de remuntar tan enrere. I en el cas del PP arribo fins al Congrés de València, fins on hi havia hagut una clara involució que jo

anomeno “la involució de l'11-M”. Aquesta involució té la seva causa en un escenari pròxim com és la involució d'Aznar. I aquesta feina la faig simultàniament a la de la consultoria, on sóc vicepresident executiu i porto la direcció de comptes. És una feina activa tot i que, insisteixo, no és el ritme del dia a dia d'un diari. Em considero afortunat perquè he sortit d'un mitjà i he trobat un treball relacionat amb la comunicació que em permet baixar el ritme i allunyar-me durant un temps dels mitjans de comunicació.

Allunyar-se dels mitjans, del periodisme diari, a vegades és necessari, no?

A mi em sembla imprescindible per regenerar-se. L'altre dia sopava amb un exdirector d'un diari molt important de Barcelona i em deia que quan surts de la direcció d'un mitjà notes un *gap*. Perquè s'havia establert tal distància entre la realitat del dia a dia i la teva activitat, la teva posició, una posició dominant, que porta un temps recórrer aquest *gap*. I jo l'estic recorrent a una velocitat alta. En aquest moment ja m'he tret les “hipoteques” que comportava la direcció del diari i començo a veure la vida més com un ciutadà normal.

Zarzalejos, que va ser director del diari *ABC* fins el passat 8 de febrer, critica les formes en què va tenir lloc el seu cessament.

Ha baixat del núvol.

Sí. Aquest *gap* té a veure amb petits i grans detalls. Jo feia molts anys que no agafava un autobús. O que no feia cua al teatre. Abans n'hi havia prou que volgués anar al teatre perquè un motorista em portés les entrades al meu despatx.

Benvingut a la humilitat.

Benvingut a la ciutadania. A mi potser m'ha costat menys del que alguna gent esperava perquè era conscient que estava en una situació on penjava d'un fil que podia trencar-se en qualsevol moment. Era un fil finíssim, quasi imperceptible, el de la confiança d'una sèrie de senyors. Sabia que quan aquesta confiança es trenqués, com finalment va passar, evidentment la meua posició era la més dèbil. I com que no estava disposat a canviar els meus criteris per

retenir la confiança dels editors sabia perfectament que aquest fil no tardaria a trencar-se.

Està dolgut per com va anar tot plegat?

La meua trajectòria personal i professional a l'*ABC* mereixia que la meua destitució, pel que fa a les formes, s'hagués produït d'una manera radicalment

“Vaig ser portat a una reunió mitjançant l'engany i no vaig tenir temps ni per acomiadar-me de la redacció”

diferent. L'empresa que et fa director d'un mitjà també té el dret a fer-te fora per les raons que ells creguin oportunes. Però quan un director està al capdavant d'un diari com l'*ABC* mereix ser tractat amb una mínima deferència pel seu esforç i per la seva

trajectòria. Jo vaig ser objecte, o millor dit vaig ser víctima, d'un autèntic parany. Vaig ser portat a una reunió mitjançant l'engany i no vaig tenir temps ni per acomiadar-me de la redacció. El meu successor era a l'altra costat de la paret. I a mi em va semblar que era una manera que llençava per la finestra molts anys de maneres de fer de l'*ABC* i que deia molt poc de la categoria dels gestors que havien fet això. I deia menys del que jo pensava d'aquells que van consentir que les coses es fessin d'aquella manera. En aquest sentit, dolgut no és la paraula. Diguem que estic indignat i decebut amb aquestes persones. Però també crec que les maneres que han utilitzat amb mi, i que després han utilitzat amb altres persones, tard o d'hora es tornaran contra ells.

El temps posarà les coses al seu lloc?

Tot just han transcorregut uns pocs mesos, però deixem que transcorri més temps i les coses es posin al seu lloc. No tinc cap objecció a la meua destitució, però crec que les maneres van ser totalment indignes. En aquell engany hi van participar quatre o cinc persones, tres de les quals considerava que eren amics meus, no tan sols des del punt de vista professional sinó també personal. I aquí és on ve la decepció. Respecte als professionals que no eren amics meus però que havien d'executar la meua destitució, crec que han resultat ser uns incompetents. I no penso callar, perquè va ser fet amb una factura absolutament inèdita que desmereix l'empresa a què pertanyen.

No pensa callar, però tampoc ha anat escampant-ho als quatre vents.

No, perquè has de trobar la persona i el mitjà de comunicació on explicar-ho. Probablement t'ho explico a tu perquè he tingut una experiència prèvia d'explicar-te altres coses importants sobre la meua experiència en l'11-M (VEGEU DOSSIER ESPECIAL "HISTÒRIA D'UNA CONSPIRACIÓ" A CAPÇALERA NÚMERO 139) i m'hi he vist ben reflectit. Llavors, quan tens una experiència positiva, de rigor, reincideixes amb aquella persona. Per descomptat, el que estic dient-te a tu i a la revista del Col·legi de Periodistes probablement no ho explicaria a cap altre mitjà ni tampoc a una altra persona. I això t'ho dic amb absoluta sinceritat. Hi ha hagut molta gent que m'ha temptat, no tan sols per a parlar sinó també per a escriure. Podria explicar més coses i no ho faig, però ja les explicaré perquè tot això ha estat una història molt greu dins del periodisme espanyol. S'ha de tenir en compte que als tres dies de ser destituït de l'ABC arriben el director i dos subdirectors del diari de la competència, *La Razón*, sense haver avisat. És a dir, amb les

mateixes pràctiques absolutament heterodoxes que trenquen totes les normes de cortesia, de compromís del sector mediàtic. I això consolida una manera de fer les coses dels actuals gestors de Vocento, particularment del conseller delegat i del director de mitjans nacionals,

"Els gestors actuals de Vocento s'han retratat com uns incompetents per conuiu en el sector. No són persones fiables"

que els retraten com uns incompetents per conuiu en el sector. No són persones fiables. Després ha resultat que hi ha hagut també altres episodis com el fitxatge frustrat de Carlos Alsina per Punto Ràdio. Allà també es van trencar aquestes regles de compromís i cortesia. Va passar, doncs, amb mi, amb *La Razón* i amb el grup Antena 3-Onda Cero.

Els que no han callat han estat els tribunals, que el passat juliol van donar-li la raó en la seva demanda pels danys morals causats pels insults de Federico Jiménez Losantos contra la seva persona durant la seva segona etapa com a director de l'ABC.

El fet que tant Ruiz-Gallardón guanyés la seva querrela per injúries com que jo guanyés la meua demanda són dos precedents que marquen la línia on la justícia diu "fins aquí". Ara caldrà veure

"L'ABC em va negar l'assistència de l'assessoria jurídica del diari a l'hora de fer la demanda contra Jiménez Losantos"

les successives instàncies com completen aquestes sentències. Estic absolutament convençut que seran ratificades íntegrament.

Però no deixa de ser una mica trist que aquesta línia l'hagi de marcar la justícia i no la professió mateixa.

Quan es diu que l'honor no val res i que tot això s'ha de solucionar entre periodistes, jo pregunto: haig de contestar un difamador amb difamacions? O haig d'apel·lar al meu caràcter de ciutadà que té determinats drets protegits per la Constitució com l'honor, la intimitat i la pròpia imatge? Si ell m'anomena "sicari" o "retardat mental" jo també l'haig d'anomenar així? Si ho fes estaria a la seva altura i l'últim que voldria a la meua vida és ser a l'ínfima altura moral i intel·lectual de Federico Jiménez Losantos, perquè aquest senyor té una sentència que el qualifica com a injuriador i una altra com a difamador.

En aquest sentit, el temps també posa les coses al seu lloc?

Sí, però per aquella demanda no vaig tenir cap ajuda de l'ABC en termes morals. És més, l'empresa em va negar l'assistència de l'assessoria jurídica del diari a l'hora d'interposar la demanda i, finalment, va haver de fer-ho un advocat extern, Ignacio Díez-Picazo, catedràtic de Dret processal i lletrat excedent del Tribunal Constitucional.

Amb quin argument li van negar l'assistència?

Amb l'argument que la meua demanda podia interferir amb la demanda que l'empresa havia interposat contra la COPE i Jiménez Losantos. Però això és fals per partida doble. Primer, perquè des d'un punt de vista tècnic la demanda de l'empresa era mercantil i la meua era civil. I, en segon lloc, perquè l'actual conseller delegat ja tenia pensat pactar el desistiment d'aquesta demanda amb l'emissora de la Conferència Episcopal. De fet, la demanda de Vocento contra la COPE i Jiménez Losantos està paralitzada.

El que convertia la seva demanda en una pedra a la sabata de l'empresa.

Era un problema dins el pacte d'apavagament que volia aconseguir el conseller delegat amb la COPE. Desconec si l'ha aconseguit, tot i que crec que sí perquè, efectivament, el que ha fet ha estat pactar amb Jiménez Losantos; Esperanza Aguirre, omplir el diari de promocions i fer un tomb a la redacció humiliant els professionals amb més llarga trajectòria a l'ABC.

Recopilem una mica. Al desembre del 2005 vostè inicia la segona etapa com a director de l'ABC i ja adverteix que no es repetiria respecte a la primera i que vol adaptar el diari als nous temps. Es referia a l'ombra d'Anson i a aquell conservadorisme de tall més clàssic, mentre que vostè apostava per un liberalisme més modern, pragmàtic i euro-peu? O és això un reduccionisme?

No, no és un reduccionisme. Quan començo la segona etapa com a director del diari ja s'ha iniciat la primera legislatura de Rodríguez Zapatero i ja havia començat tota la trama de l'11-M i, sobretot, l'oposició de Zaplana, Acebes i Esperanza Aguirre, la involució a la qual abans em referia. Però decideixo no secundar una gran mentida com era "la conspiració de l'11-M" ni el segrest de la dreta per una sèrie de mitjans, singularment la COPE, però també *El Mundo*, que aconsellen a la dreta situar-se a les posicions més extremes.

Quasi marcant-li l'agenda.

Quasi, no. Marcant-li l'agenda! I convertint el Partit Popular en un braç marquetinià d'ambdós mitjans de comunicació amb la jerarquia eclesiàstica madrilenya al darrere. Jo em rebel·lo davant d'aquesta situació i dos anys i mig després aquesta situació és la que em venç. El 6 de febrer del 2008 em destitueixen i quan pregunto per què ho fan escassament un mes abans de les

eleccions generals el conseller delegat em diu: "perquè volem fer-les nosaltres".

No volien que dirigís el diari durant els comicis.

I no em volen sobretot durant la fase postelectoral. Perquè l'assalt al lide-

"Esperanza Aguirre va tenir un paper molt important en la meva destitució"

ratge del PP per part d'Esperanza Aguirre era una hipòtesi versemblant i sabien que l'ABC amb mi a la direcció no ho afavoriria, sinó tot al contrari. Lògicament, si jo hagués dirigit el diari en el període postelectoral no hauria afavorit les tesis de la dreta més dura que encapçala Aguirre i els *neocons* que l'envolten, gent que prové de l'esquerra i que s'ha situat en posicions radicals de la dreta. Preventivament, Esperanza Aguirre va tenir un paper molt important en la meva destitució. Tot això ho explicaré amb força detall en el llibre que estic preparant, perquè a més hi ha una sèrie de papers i documents que seria molt substancials que es donessin a conèixer.

És a dir, que la seva empresa va fer un pacte mediàtic de no-agressió amb la COPE i un pacte polític amb Espe-

"Quan pregunto per què em destitueixen un mes abans de les eleccions generals em diuen: 'perquè volem fer-les nosaltres'"

ranza Aguirre. I vostè els molestava en ambdós casos i el destitueixen.

Però no tan sols pacten la meva destitució, sinó que també pacten la meva successió. A mi em destitueixen un dimecres i quatre dies després, el dilluns següent, ja són a l'ABC, per sorpresa, el director i dos subdirectors de *La Razón*.

Té proves que darrere de tots aquells moviments hi hagués Aguirre?

Tinc proves absolutes i totals que Esperanza Aguirre i el seu entorn, el president del consell d'administració i el conseller delegat de Vocento, així com alguns membres de la família Luca de

Tena sabien que el moviment complet era primer la meva destitució i, després, el desembarcament de la gent de *La Razón*. Perquè l'operació era fer un *sorpasso*. El que volien era portar el diari cap a la dreta, menjar-se *La Razón* i oblidar-se de l'oposició a Jiménez Losantos..

...i apostar per Esperanza Aguirre, que semblava que seria el cavall guanyador dins el PP. Però finalment això no és així. A l'ABC li va ocórrer el mateix que a El Mundo, que va apostar per carregar fort contra Rajoy.

Tot va sortir-los malament per un error de càlcul brutal. Primer de tot, l'11-M ja l'havien perdut i després el Tribunal Suprem ratifica la sentència. Segon, Ruiz-Gallardón guanya la querrela per injúries a Jiménez Losantos, que avui és una persona condemnada, amb el cost que això suposa. Tercer, dins la mateixa Església, de la pròpia jerarquia i de l'opinió pública es genera un moviment d'aversió cap a les maneres de la COPE. I finalment Esperanza Aguirre

es troba amb un Rajoy que no esperava i amb un Partit Popular perifèric que no està disposat que la líder aquesta es faci amb el poder fent passadissos a Madrid. Llavors el que fan és apuntalar Rajoy i Ruiz-Gallardón i dir-li a ella: "vostè de moment dediqui's a Madrid i després ja veurem". I en tota aquesta seqüència, l'ABC es queda amb el peu absolutament canviat. Ara podrien ser el diari que havia dit "no" a la conspiració de l'11-M, que havia dit "no" al periodisme que

José Antonio Zarzalejos en les instal·lacions de la consultoria Llorente & Cuenca on, ha començat una nova etapa professional.

practica Jiménez Losantos, que havia dit "no" a un autoritarisme de la dreta que representa Aguirre. I resulta que ha perdut tots aquests intangibles que havíem vingut cultivant des de 2005 i, per un mal càlcul dels actuals gestors amb el consentiment dels administradors i propietaris, aquest equilibri es desfà absolutament. I això és perfectament compatible amb el fet que ara l'ABC vengui més exemplars que en la meua època de director, entre altres coses perquè ha cessat la campanya d'atacs de Jiménez Losantos i perquè està fent una constant promoció que amb mi no va tenir. Això també és compatible amb un altre fet com que les pèrdues de l'ABC són brutals i que en molt pocs mesos poden situar-se entre els 25 i 30 milions d'euros. Aquestes pèrdues són estructurals i suposen un llast per la viabilitat del diari. Això

forma part també del fet que els gestors són dolents com a editors i com a gestors mercantils. I d'aquesta conjunció sorgeix una situació molt compromesa, tant per a l'ABC com per a Vocento.

Les pressions polítiques en la seva segona etapa com a director de l'ABC eren suportables? Eren les habituals?

"L'operació era fer un sorpasso. Volien portar el diari cap a la dreta, menjar-se La Razón i oblidar-se de l'oposició a Jiménez Losantos"

Sobretot comparant-ho amb la situació actual on, segons el que diu, els polítics tenen un paper molt més determinant en la presa de decisions.

Suposo que en l'actualitat, coneixent Esperanza Aguirre com la conec des de fa molts anys, és insaciable. En la meua

època jo no consentia les pressions i havien de fer-les a la meua esquena, intentant de fer-me un pont normalment a través de membres del consell d'administració. Però algun ocasió eren pressions absolutament directes que jo mai vaig consentir. Ningú m'ha pressionat mai tant com Esperanza Aguirre, una persona que es defineix com a lliberal i que té sempre la

paraula 'llibertat' a la boca! També la tenia quan va expulsar a Germán Yanke i a Pablo Sebastián de Telemadrid, la

cadena que probablement rendeix més el culte a la personalitat. I és que Aguirre és una persona que, primer de tot, és vanitosa. I, després, jo crec que és bastant ignorant, li falten unes quantes lectures, per no dir moltes. I finalment és una persona miserable, amb

una ambició poc controlada i un entorn de col·laboradors que em limitaré a qualificar com a complicat. No conec cap personatge polític amb poder polític i econòmic que tingui un comportament més allunyat d'algunes pràctiques democràtiques respecte als mitjans de comunicació que Esperanza Aguirre. I això que jo he crescut professionalment al País Basc!

Vaja, que quan va arribar a Madrid ja estava foguejat.

Al País Basc tenia enfront el PNB. Eren nacionalistes i ja sabia què en podia esperar. Allà hi havia incomunicació i hostilitat. En canvi, a Madrid, que no hi havia ni incomunicació ni, a priori, hostilitat, m'he trobat amb una dona intervencionista, intolerant, que encaixa malament les crítiques, impertinent i amb aquella espècie de fatxenderia que ella té. I amb aquesta vanitat de fer-se una biografia autoritzada titulada *La Presidenta*. Tot això conforma una personalitat política vertaderament preocupant. No obstant això, crec que al PP li han pres la mida.

L'actual direcció de l'ABC, propera a Aguirre, pot convertir el diari en un rotatiu encara més ancorat a Madrid? Ho dic perquè no tan sols l'ABC sinó també La Razón o El Mundo tenen a Catalunya una vendes més aviat minses. Fins a quin punt una premsa madrilenya més procliu al sector moderat del PP podria assentar-se millor en territoris com el català?

El futur d'un diari com l'ABC consisteix a representar l'espectre més lliberal, moderat, monàrquic, centrista i integrador d'Espanya. El futur d'un diari de la dreta espanyola està en comprendre el "fet perifèric". No tant d'acceptar les tesis nacionalistes, però sí d'entrar en interlocució amb aquests fenòmens, que és diferent. Em refereixo a un sistema o un model d'interlocució amb aquelles

forces polítiques que representen un nacionalisme de grau diferent, però que són realitats polítiques i socials molt importants a Galícia, el País Basc i Catalunya. No estic dient res que la dreta no hagi fet en la transició. Estic dient el que va ocórrer el 1996.

“Esperanza Aguirre és una persona vanitosa, bastant ignorant, miserable i amb una ambició poc controlada”

Amb el pacte del Majestic.

El pacte del Majestic a Catalunya, per una banda, i el pacte amb els nacionalistes bascos, per l'altra, van permetre que, per primer cop en la història de la democràcia espanyola des de 1978, un president fos investit per CiU i PNV com va ser-ho Aznar. I aquells quatre anys entre 1996 i el 2000 són paradig-

“En aquests moments l'ABC no és avantguarda moral, ètica o periodística absolutament de res”

màtics del que ha de fer la dreta. El futur és traslladar aquest esquema a la línia editorial d'un diari que vol ser la referència d'un centre-dreta ampli i laic. En definitiva, el que jo intentava era fer un esforç d'empatia amb uns fenòmens socials i polítics allunyats del centre de gravetat de la dreta de Ma-

“El futur d'un diari de la dreta espanyola està en comprendre el 'fet perifèric'”

drid. I s'ha de dir que molts van comprendre que aquell era el camí.

Molts periodistes? Polítics?

Periodistes, polítics i públic en general. Nosaltres estàvem assetjats per *El Mundo*, la COPE i els sectors més durs

del PP que dirigien el partit, com eren Zaplana i Acebes. I el diari va perdre difusió. Certament la campanya no va ser innòcua, però el diari es mantenia. I després de tot aquell esforç, d'aquella travessia del desert, el fet de tirar-ho tot per la borda és pitjor que un error, és una estupidesa. Qualsevol diari que vulgui tenir un futur de referència en l'espectre socioelectoral de centre-dreta ha de ser un diari moderat, amb capacitat d'empatia i de models de relació amb els fenòmens nacionalistes, sobretot amb els nacionalistes moderats.

Aquest passat estiu va donar-se a conèixer el Manifiesto por una lengua común, presentat per un grup d'intel·lectuals. Aquest manifest ha estat signat i promogut molt activament per alguns mitjans de comunicació. Quan vostè era director de l'ABC no fer seguidisme d'El Mundo i ara, en canvi, poc després que el diari de Pedro Jota comencés la campanya en pro del manifest l'ABC feia el mateix.

Ara l'ABC fa un seguidisme absolutament de tot el que li marca tant la COPE com *El Mundo*. El manifest és una mostra evident que si *El Mundo* diu que aquest manifest s'ha de publicitar i utilitzar-lo, l'ABC hi va al darrere. Però hi va al darrere com a complement, no com a plat principal. En aquests moments l'ABC no lidera res. És la rereguarda d'una avantguarda que és molt lluny. L'ABC no és avantguarda moral, ètica o periodística absolutament de res. Perquè, a més, ha perdut. La redacció de l'ABC se sent perdedora a mans d'uns gestors que li han arrabassat els seus grans intangibles, que foren una lluita per ser a l'avantguarda. Em refereixo a l'ABC que el 1932 li deia a Primo de Rivera que el diari no era feixista ni falangista sinó humanista, que va resistir el

franquisme, al qual li censuraven les portades. El diari que quan el règim va prohibir publicar la imatge d'Ortega i Gasset quan aquest va morir van decidir treure en portada la màscara del seu cadàver. L'ABC que publicava Salvador de Madariaga i els exiliats de la república. L'ABC que durant la transició li va donar el premi Mariano de Cavia a Rafael Alberti i que va arribar als anys vuitanta quasi arruïnat, però que va tirar endavant. Era l'ABC rebel, impertinent, indòmit. Jo volia aquest ABC. I ara, en canvi, és un diari que practica el seguidisme d'un bloc de mitjans que lidera *El Mundo* i que pregona Federico Jiménez Losantos des de la ràdio.

Suposo que, per tant, és absurd preguntar-li si, d'haver seguit com a director del diari, hagués firmat i promogut aquell manifest.

En cap concepte! El tractament informatiu que li hauria donat hauria estat radicalment diferent. No l'hauria utilitzat contra Catalunya. Tinc un immens

respecte per molts dels firmants d'aquest manifest, però entenc que ells no buscaven l'agitació i la propaganda que han fet Pedro Jota, la COPE,

“La redacció de l'ABC se sent perdedora a mans d'uns gestors que li han arrabassat els seus grans intangibles”

l'ABC... Persones com Savater, Vargas Llosa, Pombo o Marina buscaven altres objectius, un debat en termes diferents. Però desenganya't, moltes de les coses que es fan als diaris es fan per criteris comercials i no pas deontològics.

Vostè deia que no hauria utilitzat el manifest contra Catalunya. En els darrers anys sembla que anar contra Cata-

“Desenganya't, moltes de les coses que es fan als diaris es fan per criteris comercials i no pas deontològics”

lunya des de determinats mitjans madrilenys s'ha convertit en un negoci rendible, sobretot entre els que es mouen pels criteris comercials que vostè denuncia.

Sincerament, a l'hora de vendre i transmetre sempre és molt més fàcil un moviment en contra que no pas un moviment a favor. S'està utilitzant malament el tema de les llengües, que

“Plantejar el tema de les llengües tal i com s'està plantejant des d'alguns mitjans generarà molts més problemes”

efectivament planteja problemes però que, per descomptat, plantejar-ho tal i com s'està plantejant des d'alguns mitjans en generarà molts més. No solament aquest debat forma part de la solució, sinó que forma part del problema. Si alguns mitjans, amb absoluta

irresponsabilitat, creuen que així contribueixen a algun tipus de solució és que o són estúpids o malintencionats.

Arran de la “teoria de la conspiració de l'11-M” es va generar una divisió entre els mitjans conservadors de Madrid. Abans de tot allò hi havia una autèntica unitat?

Hi va haver un moment, als anys noranta, que la premsa de la dreta espanyola es va unir. Però ara a la dreta mediàtica espanyola ningú no planta cara a Pedro Jota, que, a més, utilitza Jiménez Losantos que desqualifica allò que es mou. I qui s'ha mogut? Es va moure l'ABC i el va desqualificar. Es va moure Ruiz-Gallardón i el va desqualificar. I en quins termes! El jutge instructor de l'11-M, Luis del Olmo, no li va donar la raó en les seves tesis i també el va desqualificar. I el mateix va fer amb la fiscal del cas.

Però El Mundo i la COPE van apostar per la “teoria de la conspiració” i van augmentar vendes i audiència mentre que l'ABC no, i va baixar.

Però és que si les polítiques que es fan als mitjans són a curt termini, aquestes coses sempre passaran perquè l'escàndol sempre tapa la sensatesa, fins que es descobreix que darrere de l'escàndol hi ha una enganyifa. Darrere de la “teoria de la conspiració” de l'11-M hi havia una enganyifa i la gent ho està descobrint progressivament. Ja no es ven ni mig diari amb aquest tema. I el que va fer l'ABC durant dos anys i mig va ser dir: “per aquí no passem”. Jo no vaig passar-hi i estic molt orgullós de no haver-hi passat. I si hagués de tornar a prendre les decisions que vaig haver de prendre entre 2005 i 2008, ho tornaria a fer, tot i saber que això comportaria la meua destitució. ■

Perfil

José Antonio Zarzalejos (Bilbao, 1954) va compaginar el Dret i el Periodisme fins que el 1988 entra a *El Correo*, diari del qual acabaria sent director fins al 1998. L'any següent és nomenat director de l'ABC, càrrec que abandona el 2004 per exercir com a secretari general de Vocento. El desembre del 2005 és nomenat de nou director de l'ABC, fins al febrer del 2008 quan és destituït. Ha rebut premis com el Mariano de Cavia, el Luca de Tena i la Legió d'Honor francesa. Ha publicat *Contra la secesión vasca* (Planeta), entre altres llibres. Actualment és vicepresident executiu de la consultoria Llorente & Cuenca.

20^è PICA D'ESTATS

premi turístic internacional

EL PATRONAT DE TURISME DE LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA CONVOCA LA 20 EDICIÓ DEL PREMI TURÍSTIC PICA D'ESTATS

9
categories

45.000€

Premis / premios
/ prizes / prix

TEMA La temàtica se centrarà en els aspectes turístics de les comarques de Lleida.

ORIGINALS Hi podran optar tots els treballs de premsa escrita, ràdio o televisió publicats o emesos en qualsevol idioma en el període comprès entre el 18 d'octubre de 2007 i el 17 d'octubre de 2008.

TERMINI La presentació dels treballs es farà en el termini d'un mes, a comptar des de l'endemà de la publicació de la convocatòria al "Butlletí Oficial de l'Estat" (període d'inscripció de treballs del 18 d'octubre al 18 de novembre de 2008).

PATRONAT DE TURISME DE LA DIPUTACIÓ [RAMBLA FERRAN, 18, 3r, 25007 LLEIDA]

PREMIS

S'atorgaran 9 categories de premis:

- > **PREMSA ESCRITA 6.000 euros**
- > **RÀDIO 6.000 euros**
- > **TELEVISIÓ 6.000 euros**
- > **PREMSA ESPECIALITZADA EN VIATGES I TURISME 6.000 euros**
- > **REPORTATGE FOTOGRÀFIC 6.000 euros**
- > **PREMSA INTERNACIONAL 6.000 euros**
Al millor treball publicat o emès a l'estranger.
- > **INTERNET 3.000 euros**
A la difusió de treballs a través de la xarxa.
- > **PREMSA LOCAL 3.000 euros**
Mitjans de les Terres de Lleida.
- > **A LA TRAJECTÒRIA 3.000 euros**
A la trajectòria en la difusió dels atractius turístics de les Terres de Lleida.

JURAT

President, Josep Carles Rius, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Vocals: Margarida Baró, Josep Cuní, Lluís Foix, Antonio Franco, Mariano Palacín, Roser Perera i Ramon Mesull. Actua com a secretari Xavier Moncayo, director del Patronat de Turisme.

VEREDICTE El jurat es reunirà i donarà a conèixer el veredictes el dissabte, 31 de gener de 2009. Un mateix autor podrà optar a més d'un premi. El premi podrà ser declarat desert.

PATRONAT DE TURISME DE LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

Rambla Ferran, 18, 3r 25007 Lleida (Catalunya - Spain)

tel. +34 973 24 54 08 fax +34 973 24 55 58

www.lleidatur.com/pica

Diputació de Lleida
Patronat de Turisme